

[Anker Jørgensen.]

skattelettelsen i form af et lønmodtagertilskud, såfremt regeringspartierne var villige til at forhandle herom. Vi erkender, at der kan være visse administrative problemer, men vi kan ikke holde os tilbage, når den skattepolitik, regeringen har tromlet igennem, vitterlig er forkert.

Statsministeren sagde under forhandlingerne i folketinget den 29. januar i år, at indkomstbeskatningen, hvis vi havde fortsat med det gamle udskrivningssystem, ville have givet i alt 14 milliarder kr., medens den under det nye system, under kildeskatten, kun ville blive udskrevet med 13 milliarder kr. Statsministeren sagde, at der altså ikke var tale om, at fastsættelsen af kildeskatteprocenten havde givet en voldsom forøgelse i forhold til det tidligere skattesystem; der er tale om det modsatte. Således var statsministerens bemærkninger.

Under samrådet i 21 mands udvalget blev der fra skattedepartementet sagt noget helt andet. Der fik vi at vide, at der med det gamle udskrivningssystem ville være blevet udskrevet 11,4 milliarder kr. i 1970 og ikke 14 milliarder kr., som statsministeren havde sagt i folketinget. Der er således en difference på ikke mindre end 2,6 milliarder kr. mellem det, som statsministeren sagde i folketinget, og det rigtige tal. Med andre ord, disse tal viser, at regeringen baserer sin økonomiske politik på forkerte oplysninger og forkerte vurderinger.

Nu har vi stillet vort forslag, som er en retfærdighedshandling over for lønmodtagerne. Det hele bekræftes af den uafhængige erhvervsdrivendes indtægter i 1970. Det medfører en ganske stor rentefri skattecredit fra stat og kommune, og den bliver finansieret af lønmodtagerne.

Fællesorganisationen af tjenestemandsg og funktionærgrupper har som bekendt foretaget nogle beregninger over den urimelige forskelsbehandling. Tænker vi os en selvstændig skatteborger med en bruttoindtægt på 50.000 kr., som har angivet sin indkomst 10.000 kr. for lavt, hvilket vil være sandsynligt, får den pågældende et lån på 5.310 kr. Det tilsvarende tal for lønmodtagerne er 1.292 kr., altså en forskel på 4.018 kr., som vil være rentefri, hvis indbetaling sker inden 1. marts 1971. Men det vil

i øvrigt være sjældent, at lønmodtageren skønner hele 10.000 kr. for lavt. Tænker vi os, at han kun har skønnet 5.000 for lavt, vil skattegælden kun blive på 532 kr. Der er altså tale om en meget tydelig forskelsbehandling. For yderligere at understrege dette kan jeg fortælle, at B-skatteyderne i Gentofte kommune er sat til en indkomst i 1970, der er lavere end den, de havde i 1968, og som vi alle ved, er det netop den kommune, der har den laveste skatteprocent.

På det sociale område foreslår vi, at folke- og invalidepensionisterne får mulighed for at have indkomster af en vis størrelse ud over deres pension, uden at det får urimelige skattemæssige virkninger. Det er en kendsgerning, at det system, som vi flere gange har foreslået ændret, medfører, at en folkepensionist, der tjener eller modtager fra 2.000 kr. til 7.000 kr. i supplement til pensionen, får et nedslag i pensionsindtægten. Hver 1.000 kr. forvandles til 256 kr., og dette skyldes dels en urimelig beskatning, dels nedslag i pensionstillægget. Det vil sige, at det er en slags beskatning på 75 pct. af hver 1.000 kr. 75 pct.s beskatning finder jeg rimelig, når det gælder de sidst tjente 1.000 kr., som lægges oven i de store indtægter på f. eks. 100.000 kr. eller mere, men ikke når det gælder 1.000 kr., der lægges til en folkepension.

Vi foreslår desuden, at der ydes tillæg til de pensionister, der bor i de kommuner, som har en forholdsvis høj skatteprocent. De rammes jo hårdt, alene af den årsag, at de tilfældigvis bor f. eks. i Thisted.

Vi foreslår, at børnetilskuddene forhøjes med 200 kr. pr. barn. Et forslag af denne art vil være af forholdsvis stor værdi for de lave indkomstgrupper. Vi ved jo, at det er de familier, der har flest børn, der ofte også er dem, hvis levestandard er mest truet. Vi har foreslået det på denne måde af administrative grunde, men vi har også været villige til i givet fald at lægge et loft herover, så økonomiministeren behøver ikke at efterlyse nærmere redegørelse for dette problem.

Socialdemokratiet sigter i sociallovgivningen mod princippet om en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og har i sit forslag lagt særlig vægt på, at dagpengene ved arbejdsløshed sættes op, således at